

SÈRIE 3**Exercici 1**

1a - 2c - 3d - 4b - 5b - 6c - 7b - 8d - 9a - 10b

Exercici 2**A) Anàlisi formal i estructural**

1a - 2a - 3d - 4c - 5d

B) Anàlisi estilística i contextual

És important que l'estudiant s'adoni que es tracta d'una ària operística, és a dir, d'una peça vocal exempta amb acompanyament instrumental dins d'un dels gèneres d'entreteniment de la música profana; és igualment important que l'estudiant desmarqui totalment l'estil d'aquesta de l'estil de l'ària barroca *da capo*, així com de qualsevol tipus de relació expressiva amb la tradició de l'*opera seria* italiana; la senzillesa d'una melodia mancada pràcticament d'ornamentació hauria de dur l'estudiant a pensar que es tracta d'una ària per a soprano pertanyent al gènere de l'*opera buffa*. I per altra banda, la regularitat del fraseig, la freqüència de les cadències, així com el destacat protagonisme dels instruments de vent dialogant amb la veu de la cantant i sobre un fons d'acompanyament en *pizzicato* de la corda —ària de serenata d'un solista acompanyat d'una guitarra— són elements prou eloqüents que haurien de conduir l'estudiant a pensar que es tracta d'una arieta operística còmica o tendrament sentimental pertanyent de ple al classicisme vienès de les darreres dues dècades del segle XVIII.

Exercici 3

1. L'autor deixa ben establert en els dos primers paràgrafs del text que l'educació de l'oïda i l'habilitat d'aprendre a escoltar música són objectius que reclamen el desenvolupament d'estratègies específiques d'aprenentatge, les quals han de començar des de ben aviat en l'educació musical dels infants i dels joves. Aprenre a tocar un instrument —que és el que s'acostuma a fer a les escoles de música i als conservatoris— no és cap requisit indispensable per aprendre a escoltar amb atenció, i, de fet, el mateix alt grau d'especialització que s'observa en la programació de les matèries impartides en aquests centres compliquen les coses en lloc de facilitar-les, i, moltes vegades, no contribueixen a fer que els estudiants arribin a adquirir hàbits per a una escolta atenta, enriquidora i crítica de la música.

2. L'autor mostra un no gens dissimulat escepticisme en relació amb l'obertura aparentment democratitzadora d'accés de la nostra societat a les diferents tipologies de gèneres i manifestacions musicals que la tecnologia i la cultura de la informació han posat al nostre abast. Per a Daniel Barenboim, normalment hi ha una relació

inversament proporcional entre accessibilitat i manca de concentració en l'escolta. És veritat que podem escoltar cada cop més músiques, però també és cert que les aprenem a escoltar cada cop d'una forma més superficial i epidèrmica, perquè la dilatació en l'horitzó dels repertoris no ha anat acompanyada d'una equivalent responsabilitat en el terreny de l'educació de l'oïda dels ciutadans, relegada per part de les institucions educatives dels països.

3. Per a l'autor, la música, així com la cultura en general, són formes de manifestació social i política, i per tant a través de l'art i de la cultura s'estableixen i es potencien nexes de relació social entre les persones. Aprendre a escoltar críticament i estèticament la música és una manera d'aprendre a escoltar els altres i de saber-nos col·locar amb empatia en el lloc del proïsme per entendre els seus punts de vista, que en molts casos són complementaris o venen a enriquir els que nosaltres mateixos sustentem. Escoltar música —saber escoltar i discriminar la complexitat d'una fuga, d'una sonata o d'un tema amb variacions— és un exercici en si mateix plaent, però que, a la vegada, ens prepara per a la convivència, per al diàleg i per al respecte envers les diferències.